

הוא נשאר בן עשרים

"כשהגיעו להודיע לנו מקצין העיר, ישר אמרתי 'זה בסדר, אני יודע'. הרי אני עצמי הייתי סוג של 'קצין קובר'. אני לא אשכח לעולם שהייתי בהלוויה של חייל שנהרג בפעולה. הוא היה בן יחיד, וההורים מעל הקבר איבדו את כל החיים שלהם. זו אחת הסיבות שהבאתי לעולם שישה בנים" • סא"ל במילואים דני שורק סופד לבנו הצעיר אלון שנהרג שלשום בתאונת הרכבת

סער ורדי, עמ' 54

היינו שישה

ששת האחים, באירוע מהאלבום המשפחתי

אחרי שליווה משפחה ששכלה את בנה היחיד, החליט דני שורק להביא לעולם לפחות שישה ילדים • שלשום, בתאונת הרכבת האיומה בבית יהושע, שכל את בנו השישי - אלון • "מאז שהבן הגדול שלי היה בן 19, תמיד פחדתי מהרגע שקצין העיר ידפוק על הדלת שלנו. האמת, לאלון דווקא פחות דאגתי מהאחרים כי הוא היה יותר שקול"

סער ורדי

אופן אירוני, כדי להגיע לבית משפחה שורק בעתלית, שבנה אלון נהרג שלשום באסון הרכבת בבית יהושע, צריך לעבור מעל פסי רכבת התוצים את היישוב הפסטורלי. אותם פסי רכבת שאלון כל כך ציפה לראות כשעשה דרכו צפונה לכיוון עתלית ברכבת המאספת בה אירע האסון הכבד.

באותו יום, אלון שוחרר מהצבא ל"אפסטר" בשעה מוקדמת ותכנן להיות כבר בצהרי היום בבית משפחתו. בעודו ברכבת, טלפן לחברתו הקרובה, נטלי מיכלין, ובשר לה שהוא עושה את דרכו חזרה הביתה. נטלי צחקת עליו והעירה לו: "אז אתה ג'ובניק, אז?". למעשה, אלון עמד בפני התחלה של שירות אינטנסיבי של אחת היחידות המסוגלות ביותר בצבא, וסופה בינתיים לבסיסים שונים בהמתנה לתחילת השירות ביחידה. יחד עם נטלי הוא תכנן לצאת באותו ערב ליום הסטודנטים בטכניון בחיפה, תכנון שהתנפץ לאחר שהרכבת פגעה בעוצמה אדירה ברכב הטנדר שעמד על המסילה.

ריקוד "אחים, אחים"

אלון צפוי להיקבר היום, רביעי, בשעה 17:00 אחרי הצהריים בבית העלמין בעתלית. בן זקונים לרני ואלישבע, ילד שישי מתוך שישה בנים. בובה לו, גם חמשת אחיו שירתו בתפקידים מסוגים במה לך שירותם הצבאי. תמיר (37), האח הבכור, הוא סגן פרופסור לסוציולוגיה המתגורר בארצות הברית, אולם בעברו שירת בתפקיד חוקר באחת מיחידות העילית של חיל המודיעין; עמית (34) הוא יוצא סירת מטכ"ל; נועם (32) שירת ביחידת החילוץ וההצלה היוקרתית 669 של חיל האוויר; אסי (28) היה מפקד פלגה בסיירת צנחנים; ונדר (24) הוא כיום קצין בקבע בסיירת מוכחרת. גם אביהם, דני (58), הוא בעל רקע צבאי. למרות שמעולם לא היה קצין בשירות סדיר, הוא הגיע במילואים עד לדרגת סא"ל, אחרי ששירת במלחמות ישראל כקצין מילואים והתקדם בסולם הדרגות. בתפקידו האחרון

שירת כסמ"ט מילואים של חטיבה 300 האגרית של חיל השריון.

בשיחה שקיימו עם האבא מתברר, שלא רק הרקע הצבאי משותף לששת הבנים, אלא גם העובדה שכולם היו בשנת שירות טרם גיוסם לצבא. "אנחנו המשפחה הראשונה בארץ שארבעה מבניה עשו שנת שירות בכפרי נוער", הוא מספר בנאוואו. כמו אחיו נועם ונדר, גם אלון עשה את שנת השירות שלו בכפר הנוער "מנוף" הסמוך לעכו, ומאוחר יותר המתיין משך קרוב לשנה לגיוסו לצבא, תוך המתנה לגמר המיונים ליחידה שבה שירת. "בשנים האחרונות הוא מאוד התקרב אליי ולאחים שלו", מספר דני. "היה להם ריקוד מיוחד, מין דבקה מיוחדת כזו

כשנודע למשפחה על התאונה ברכבת, מיד הרי קפצו כל האחים לבתי החולים ולאבו בכיר כדי לחפש את אלון. במשפחת שורק כבר קיים שנים "נוהל קטסטרופה". לפי הנוהל, כשקורה אירוע ביטחוני או בטיחותי רב נפגעים, הבנים מיד מריי מים טלפון לאב ומערכנים אותו שהם בסדר. אתי מול אלון לא צלצל. נטלי, שהיתה האחרונה ששוחחה איתו לפני האסון הכבד, שמעה ראשונה על התאונה בחדשות. מיד הרימה טלפון לבית המי שפחה, לראות אולי אלון כבר הספיק להגיע הביתה. לאם המוראגת, אלישבע, היא סיפרה על שאירע, ויחד הן נצמדו לשידורי התאונה בטלוויזיה, ויה, נצמדו לכל שביב של מידע שנמסר מעל גלי

האב דני שורק

"כשהגיעו אלינו להודיע לנו מקצין העיר, הייתי להם בכניסה לבית. השעה היתה כבר שמונה בערב, וכשראיתי שהם מתקרבים ושואלים איפה זה משפחת שורק, הסתכלתי עליהם ואמרתי להם 'זה בסדר, אני יודע', כדי להקל עליהם את המתח של ההתחלה"

כבר שמונה בערב, וכשראיתי שהם מתקרבים ושואלים איפה זה משפחה שורק, הסתכלתי עליהם ואמרתי להם 'זה בסדר, אני יודע', כדי להקל עליהם את המתח של ההתחלה. הרי אני עצמי הייתי סוג של 'קצין קובר'. אני לא אשכח לעולם שהייתי בחלוויה של חילל שנהרג בפעולה. הוא היה בן יחיד, והחורים מעל הקבר איברו את כל החיים שלהם. זה היה כל כך נורא. זו גם אחת הסיבות שהייתי לעולם שישה בנים".

השבו, כשחיכה בעצמו לתשובה באשר לבנו שלו, נזכר בימים שבהם היתה אשתו, אלישבע, בה ריון עם אלון. "היו לנו חמישה בנים ורצינו שתהיה גם בת", הוא משחזר, "כשאשתי היתה בכדיקות, ביי קשתי בטלפון מהרופאים רמז שאני ארע אם יש לי עוד בן או שאת תהיה זה הפעם בת. גם השבוע מצאנו את עצמי מחפש רמזים בנרות לגבי הבן שלי, אבל בנסיבות שונות לגמרי".

"אחרי שהוא היה כל כך סגור מאיתנו הרבה מאוד שנים ולפתע נפתח, היתה לנו כזו ערנה ממנו", מספר דני. "כל האחים, עם כל האינטליגנציה של הם, תמיד נפעמו ממנו. הכי כיף היה לראות את ההתלספיות האינטלקטואליות בינו לבין אחיו הבכור, שמתגורר בחו"ל".

"זה לא נקלט"

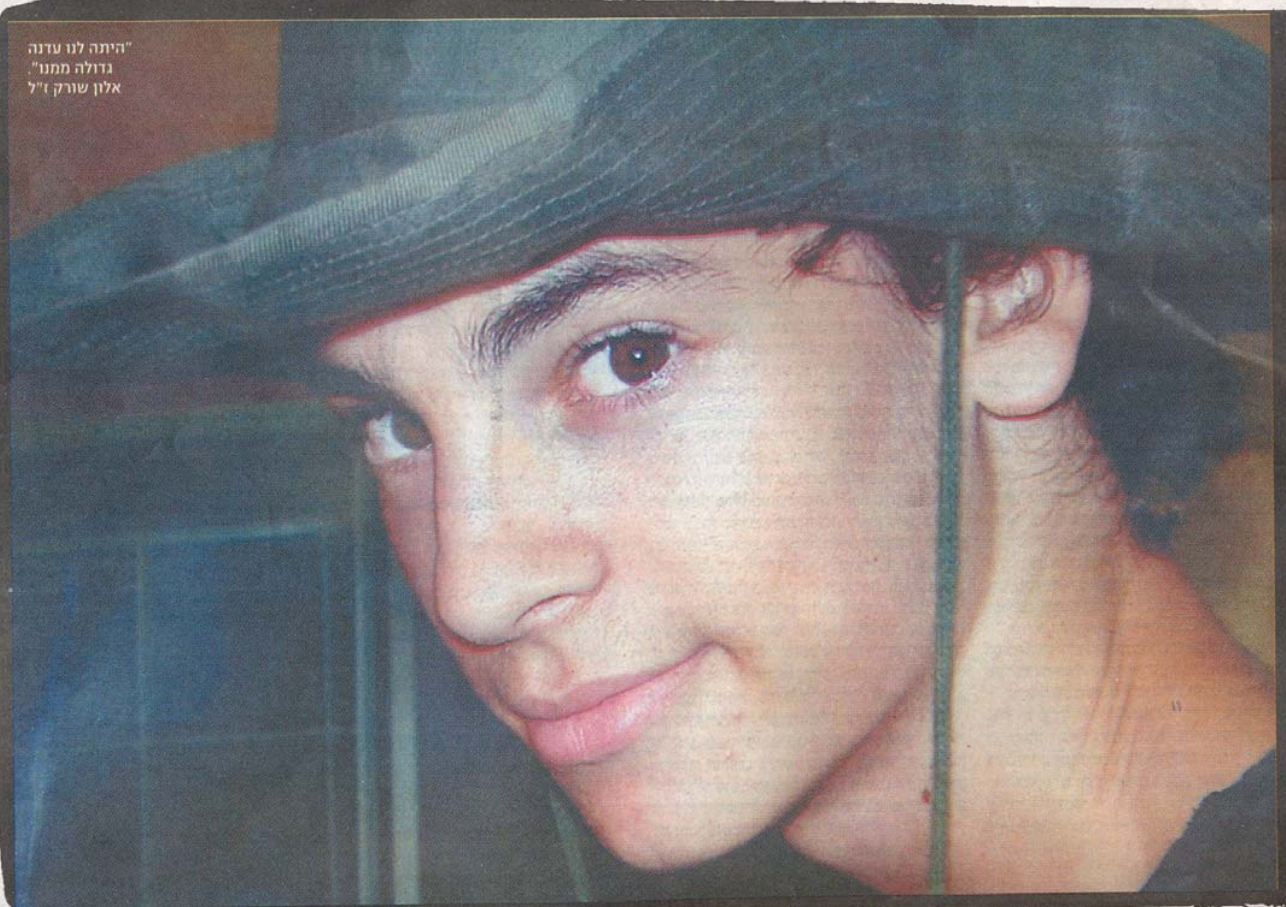
בשביל נטלי מיכלין, בת 20 מגשר, אלון היה הרבה יותר מחבר. השניים הכירו בתיכון "ליאור בק" כשלמדו יחד בכיתה י"א באותה כיתה. החברות ביניהם התחילה בסוף אותה שנה, כשנבחרו על ידי התיכון להדריך יחד במתנה גיבוש מיוחד לתלמידים שעמדו לפני כניסה לכיתה י'. "מאז היינו בקשר נהדר, יומיומי. ישבנו יחד בכיתה, דיברנו כל הזמן. הוא היה מאוד מופנם, קצת עצוב, באותה תקופה, והוא היה סגור כלומר חוץ ממני. ואני ראיתי בו איכויות אנושיות שמעטים האנשים שהכרתי רואים שהיו להם את זה". מספרת נטלי בצער, "אני תמיד מגדירה את אלון כאנרגיה חיה בית. אתה תמיד רוצה להשאיר לידך במהלך השבוע את האנשים שעושים לך טוב, שאתה יכול

האתר. ארבעה מחמשת האחים נסעו בינתיים לאבו בכיר (האח הגדול, תמיר, שהה באותו זמן בביתו בארצות הברית, וחזר רק אתמול בערב ארצה לקריאת חלוויה).

"היו שם ארבעה חללים שווהו, ואחד שאף אחד לא הגיע לחפש אותו עדיין", מספר דני. אבל בשל היותו חייל בשירות חובה, באבו בכיר סירבו לאפי שר לבני המשפחה להתקרב לגופה ולנסות ולזהות את אחיהם. "הם לא אמרו לנו שזה אלון, אבל אני ידעתי שזה הוא, לפי שיטת האלימינציה", ממשיך האב השכול, "כשהגיעו אלינו להודיע לנו מקצין העיר, הייתי להם בכניסה לבית. השעה היתה

שהם פיתחו כשהם נפגשו וצעקו 'אחים, אחים'. דני עוצר ומנגב את דמעותיו. "כשהייתי קצין במילואים ביקרתי עשרות משפחות של נפגעים בשירותו לצרי או שירותו תחתיי בששת הימים ובמלחמת ההתשה, אבל תמיד הסיט האיש שלי היה הרלת שלי. מאז שהבן הגדול שלי היה בן 19, תמיד פחדתי מזה. האמת, לאלון דווקא פחות דאגתי מהאחרים. בניגוד אליהם, הוא תמיד היה מאוד שקול, מאוד מאוזן, והאחרים היו ממש מטורפים לידו: קופצים ממטוסים, טסים לחו"ל, נוהגים במרירות. איתו תמיד ידעתי שהוא מאוד אחראי ולא חשבתי שיקרה לו כלום".

"היתה לנו עדנה
גדולה ממנו."
אלון שורק ז"ל

צילומי רבדורקציה: חקט יריסון

החוויה האחרונה

האח אסי משחזר איך נפרד מאלון

ליף מילים. לפני שבועיים עוד היתה לנו אינ-טראקציה אחרונה של אחים. יצאנו לים ליום הולדת של אמא ועשינו שם סדנה טבעית כזו והתחלקנו לזוגות, אבל אלון בדיוק היה עם אחת האחייניות שלו. כשהוא חזר, הוא נעלב שלא חייכו לו ולא שיתפנו אותו בטיפול שע-שינו. אמא שלנו תרפסטית והיא מאוד אוהבת טיפולים אינטימיים עם אנרגיה, ויחד עם עוד קרובת משפחה נשארנו שם עם אלון והע-ברנו לו סדנת אנרגיה אישית ומאוד מרגיעה.

אחיו של אלון מעדיפים פחות לדבר ול-השאיר את הבמה פתוחה לאבא דני ולחברה הטובה נטלי, שלמרות שהיחסים שלה עם אלון לא היו רומנטיים, דני מגדיר אותה כ"אהבת חייו".
"בשיחה האחרונה שלנו התקשרתי הביתה לראות מה שלומנו בפעם האחרונה שיצא הכי תה", משחזר האח אסי, בן 28. "תמיד היה כינינו הומור משותף מאוד מיוחד. יכולתי לדעת מה הוא חושב רק דרך מבט שהעברנו בלי להח-

לאחר הטירונות, ולקראת שיבוצו ביחידה המסוגנת, יצא לקורס חובשים בצריפין. אחריו המתין לתפקיד החדש. "הוא כל הזמן אמר 'אני לא רוצה להיות סתם חובש או להתבזבז איפשהו, אני רוצה משהו מיוחד', והוא באמת קיבל תפקיד שהולם אותו".

לאחרונה, לאחר שקיבל את התפקיד באזור המרכז, החליט לשכור דירה יחד עם אחיו, נדב, בר-חובות, סמוך למקום שבו התעתד לשרת. רק ביום שישי האחרון הלכו נטלי ואלון לקניות לקראת המעבר לדירה החדשה, ורכשו וילונות לחדר ונע-ליים חדשות עבורו. בשבת עוד הספיקו ללכת יחד לים בפעם האחרונה, המקום שאותו הגדירה נטלי כ"אחד המקומות האהובים עליי".

"חזרתי הרבה פעמים על צמד המילים 'אלון נהרג', אבל זה לא נקלט. לחשוב שהוא לא יתקשר יותר, שהנפש החיה שבי שזה הוא לא תהיה יותר, אני לא מסוגלת לעכל את זה".

לסמוך עליהם ב-100 אחוז ולדעת שהם תמיד יהיו שם בשבילך. לא לכולם יש כאלו, אבל כשיש, מכי-ניסים אותם למעגל הכי קרוב, וככה גם היה איתי ועם אלון".

נטלי מספרת שכל האנשים בבית הספר אהדו אותו, למרות ש"הוא לא נתן לאף אחד להתקרב אליו". כשהגיע לשנת השירות ב"מנוף", קיבל תחת אחריותו את הטיפול בכלבייה. דרך הכלבים נגע אלון בילדים ששהו בפנימייה. "הוא ראה שהוא יכול לתת לאנשים כל כך הרבה מעצמו, שיש בו דברים שאחרים רוצים לקחת ממנו, והחניכים מאוד אוהבים אותו והוא מועיל למשחו. שם הוא התחיל להפתח. כשהוא הגיע לצבא, כבר היה אפשר לראות אלון חדש שקיבל הזדמנות להראות את היכולות האמיתיות שלו - הן הפיזיות והן השכליות, והוא נעשה הרבה יותר אחראי ובוגר. הוא הקריין את האנרגיה החיובית שלו פתאום לא רק לי, אלא גם לכל מי שהיה מסביבו".